

ישנה חומרא נוספת בזריקה; שכן שינוי בעלים פוסל בה באותה עבודה, ואילו בשאר עבודות אינו פוסל אלא אם חשב על הזריקה שיתכפר בה אחר (ע' מלאכת יו"ט).
הולכה – יש בה קולא שאפשר לבטלה; יכול לשחוט בסמוך למזבח ללא צורך בהולכת הדם.

שחיטה וזריקה – חייבים עליהן בחוץ משום איסור 'שחוטי חוץ'.
שחיטה וקבלה – טעונות 'צפון'; וישנן בחטאות הפנימיות (שלא כזריקת הדם על המזבח החיצון, שאינה קיימת בחטאות פנימיות).

להלן י. פרשו בגמרא שנחלקו אמוראים האם ניתן ללמוד זריקה משחיטה וקבלה בקרבן שלמים, כי אין שייך בשלמים צפון ולא פנימיות, או שמא גם בזה אפשר לפרוך שכן טעונות צפון וישנן בחטאות פנימיות.

ב. שינוי קדש ישנו בארבע עבודות, ואילו שינוי בעלים אינו אלא כשחושב (באחת מן העבודות) על זריקת הדם שתעשה לשם אדם אחר (כי אין שינוי בעלים אלא כשחושב שיתכפר אדם אחר, והכפרה נעשית בזריקה).

א. כן היא שיטת סוגיתנו, וכ"כ רש"י ותוס'. וברמב"ם לא משמע כן.
ב. שינוי בעלים בשאר עבודות חוץ מהזריקה, לא רק שאינו פוסל אלא אף עלה הקרבן לחובת בעליו (עפ"י משנה למלך פסוה"מ טו, א. וכן הוכיח שער המלך הל' חובל ומויק ז, ד מדברי התוס').
ג. קרבן פסח, כיון שעיקרו בא לאכילה, הלכך שחטו שלא לשם בעליו, כלומר להאכל למי שאינו מנוי עליו – פסול.
שינוי קדש ישנו בקרבן שמתו בעליו. ואילו שינוי בעלים אינו שייך לאחר מיתה. ולדעת רב פינחס בריה דרב מרי, יש שינוי בעלים לאחר מיתה.
מבואר בתוס' [לתירוץ אחד עכ"פ] שלאחר מיתה אין איסור לחשוב לשם אדם אחר.
שינוי קדש ישנו בקרבן ציבור, שלא כשינוי בעלים (שהרי הכל בעליו).
וגם אם עשה לשם נכרי שאינו בעליו – אינו פוסל, דבעינן חברו דומיא דידיה (תוס').

ג. אמר אבא חנין משום רבי אליעזר: תודה ששחטה לשם שלמים כשרה (שהתודה קרויה 'שלמים' בתורה – ובשר זבח תודת שלמים), ואילו שלמים ששחטם לשם תודה – אינם עולים לשם חובה (שאינן השלמים קרויים 'תודה' והרי זה שינוי קדש).

ד. אין ללמוד שאר שלמים מאיל נזיר, שכן יש עמו דמים אחרים – שבאים עמו חטאת ועולה, הלכך חמור הוא יותר.

ה. אין ללמוד כל הקרבנות משלמים, שכן השלמים טעונים סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק – תאמר בשאר קרבנות, יש מהם שאינם טעונים סמיכה ונסכים כלל (בכור מעשר ופסח), ויש שאינם טעונים נסכים (חטאת ואשם), וכולם אינם טעונים תנופת חזה ושוק.

דף ה

ז. אלו הלכות מיוחדות יש לקרבנות דלהלן, שבגללן אין ללמוד מהם ב'מה מצינו' לקרבנות אחרים:

- א. עולה.
 ב. שלמים; (שלמי ציבור).
 ג. עולה ושלמים; (עולה ואשם; עולה וחטאת).
 ד. חטאת ואשם; (פסח חטאת ואשם).
 ה. תודה.
 ו. חטאת עולה ושלמים; (חטאת עולה ואשם).
 ז. עולה – כליל על המזבח.
- ב. שלמים טעונים תנופת חזה ושוק, מה שאין כן שאר קרבנות. [כמו כן טעונים השלמים סמיכה ונכסים, אך יש קרבנות נוספים שטעונים אחד מהם או את שניהם].
 שלמי ציבור, אין ללמוד מהם עולה חטאת ואשם שכן זמנם קבוע (עפ"י תוס' נ. ד"ה לא).
- ג. עולה ושלמים באים בנדר ובנדבה, שלא כחטאת וכאשם.
 עולה ואשם, אין ללמוד משניהם חטאת – שכן אלו זכרים, משא"כ חטאת. עולה וחטאת, אין ללמוד אשם משניהם שכן ישנן בציבור כביחיד (עפ"י גמרא להלן נ.).
- ד. חטאת ואשם באים לכפר [ואילו עולה אין עיקרה לכפרה].
 פסח חטאת ואשם יש בהם קצת צד כרת; החטאת בא על חטא שיש בו כרת, הפסח יש במניעתו כרת. וכן אשם תלוי בא להגן בחטא שיש בו כרת – הלכך אין ללמוד עולה מהם (עפ"י תוס' להלן יב סע"ב).
- ה. התודה טעונה לחם.
- ו. חטאת עולה ושלמים ישנן בציבור, שלא כאשם. [ולקולא – אין קצבה לדמיהם. משא"כ אשם אינו פחות מכסף שקלים וכדלהלן י:].
 חטאת עולה ואשם, הריהם קדשי קדשים ואין ללמוד מהם קדשים קלים. וגם שלמי ציבור [שהם קדשי קדשים] אין ללמוד מהם – שכן תדירים. ועוד, מה לשם שלמים שכן אינם טעונים צפון (עתוס' נ. ד"ה לא).

דפים ה – ו

- ח. א. האם חטאת ואשם יכולים להיקרב לאחר מות בעליהם כעולה?
 ב. קרבנות שמתו בעליהם ומקריבים אותם היורשים – האם יש ליורשים קנין וכפרה באותם קרבנות?
 ג. שני בנים שהניח להם אביהם מנחה [שלא הספיק להקריבה] – האם הם מקריבים אותה?
 ד. האם יכולים היורשים להמיר קרבן שירשו?
- א. חטאת שמתו בעליה – מתה ואינה קרבה. ואולם מותר חטאת שבעליה הפרישה עם חטאת אחרת לאחריות, ודינה ברעיה עד שתסתאב ויפלו דמיה לעולת קיץ המזבח, הריהי קרבה אפילו מתו בעליה.